

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 978

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 19 noiembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE	
265. — Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere	2
906. — Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere	3
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
903. — Hotărâre privind recunoașterea Asociației Naționale a Surzilor din România ca fiind de utilitate publică	3
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 73 din 29 octombrie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	4–13
ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII	
1.044. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Regulamentului privind numirea, continuarea activității și revocarea procurorilor cu funcții de execuție din cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 911/2018	14
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
27. — Circulară privind rata dobânzii plătite la rezervele minime obligatorii constituite în dolari SUA începând cu perioada de aplicare 24 octombrie—23 noiembrie 2018	15
★	
Rectificări	15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/2015
privind înființarea Gărzilor forestiere**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32 din 30 iunie 2015 privind înființarea Gărzilor forestiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 din 30 iunie 2015, cu modificările ulterioare, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul 1, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Activitatea Gărzilor este subordonată autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, prin Garda Forestieră Națională, organizată ca direcție generală cu atribuții de reglementare, implementare și control al regimului silvic și cinegetic, denumită în continuare *Direcție*.”

2. La articolul 1, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (5) și (6), cu următorul cuprins:

„(5) Structura organizatorică, numărul de personal, atribuțiile și competențele Direcției, altele decât cele prevăzute în prezenta ordonanță de urgență, se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență.

(6) Autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură verifică activitatea Gărzilor, prin direcția generală prevăzută la alin. (4), anual sau ori de câte ori este nevoie, în baza criteriilor de performanță care se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.”

3. La articolul 2, după litera c) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:

„d) raportarea operativă către autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură și întocmirea raportului anual de activitate.”

4. La articolul 6, alineatele (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) Personalul preluat de la fostele CRSC, în condițiile prevăzute la alin. (4), precum și cel din cadrul Direcției este supus unei evaluări de integritate, care constituie cerință specifică ocupării posturilor din cadrul Gărzilor și al Direcției, sub sancțiunea eliberării din funcția publică sau încetării raportului de muncă, după caz.

(6) Personalul din cadrul Gărzilor și al Direcției este supus anual evaluării de integritate prevăzute la alin. (5), cu aprobarea

conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.”

5. La articolul 6, după alineatul (6) se introduc trei noi alineate, alineatele (7)—(9), cu următorul cuprins:

„(7) Dobândirea calității de personal al Gărzilor și al Direcției presupune acordul implicit al acestuia pentru evaluarea de integritate.

(8) Formarea profesională continuă este obligatorie pentru întreg personalul angajat în cadrul Gărzilor și al Direcției.

(9) Autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură va elabora, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență, sistemul național de formare profesională continuă pentru pregătirea, formarea, perfecționarea și evaluarea personalului din silvicultură, care se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.”

6. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Ocuparea posturilor din cadrul Gărzilor și al Direcției se face numai cu promovarea evaluării de integritate prevăzute la art. 6 alin. (5) și (6).

(2) Procedura de organizare și desfășurare a evaluării de integritate pentru ocuparea posturilor din cadrul Gărzilor și al Direcției, precum și pentru personalul angajat din cadrul acestora se stabilește prin hotărârea Guvernului prevăzută la art. 1 alin. (2).”

7. La articolul 8 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Numărul minim al mijloacelor de transport necesar realizării atribuțiilor Gărzilor și a Direcției este de 250.”

8. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — Anexa face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.”

9. Anexa nr. 2 se abrogă.

Art. II. — În tot cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 din 30 iunie 2015, cu modificările ulterioare, sintagma „anexa nr. 1” se înlocuiește cu sintagma „anexa”.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CĂMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 32/2015
privind înființarea Gărzilor forestiere**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 16 noiembrie 2018.
Nr. 906.

H O T Ă R Ă R I A L E G U V E R N U L U I R O M Ă N I E I
GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

privind recunoașterea Asociației Naționale a Surzilor din România ca fiind de utilitate publică

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 39 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se recunoaște Asociația Națională a Surzilor din România, persoană juridică de drept privat, fără scop lucrativ, cu sediul în municipiul București, Str. Italiană nr. 3, sectorul 2, înregistrată în Registrul asociațiilor și fundațiilor cu nr. 75 din 2.04.2002, cod unic de înregistrare nr. 4950755, ca fiind de utilitate publică.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul muncii și justiției sociale,
Mergeani Nicea,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 9 noiembrie 2018.
Nr. 903.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 73 din 29 octombrie 2018

Dosar nr. 1.539/1/2018

Simona Lala Cristescu — pentru președintele delegat al Secției I civile — președintele completului
Alina Sorinela Macavei — judecător la Secția I civilă
Paula C. Pantea — judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu — judecător la Secția I civilă
Romanița Ecaterina Vrînceanu — judecător la Secția I civilă
Florentin Sorin Drăguț — judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae — judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu — judecător la Secția I civilă
Simona Gina Pietreanu — judecător la Secția I civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept învestit cu soluționarea Dosarului nr. 1.539/1/2018 este constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă, raportat la art. XIX din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Simona Lala Cristescu, pentru președintele delegat al Secției I civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă, în Dosarul nr. 1.267/109/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse practica judiciară identificată și punctele de vedere teoretice ale instanțelor naționale, precum și raportul întocmit de judecătorul-raportor. Se mai referă că raportul a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind depuse de către părți puncte de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării.

Doamna judecător Simona Lala Cristescu, președintele completului, constată că nu există chestiuni prealabile sau excepții, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra admisibilității sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din data de 7 mai 2018, în Dosarul nr. 1.267/109/2017, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea

pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„1. interpretarea dispozițiilor art. 4 alin. (3) și (4) și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în sensul că cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită numai dacă este urmată întreaga procedură de la capitolul III al legii, prin formularea inclusiv a contestației împotriva dispoziției de respingere a solicitării de restituire în natură a bunurilor imobile; în caz afirmativ, de cotele celorlalți moștenitori profită doar moștenitorul sau moștenitorii care au formulat contestație;

2. în caz contrar, această contestație nu constituie decât un act de conservare în numele și pe seama tuturor moștenitorilor care, prin formularea cererii de restituire, au făcut act de acceptare a moștenirii.”

II. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

2. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Argeș, la data de 22 februarie 2017, reclamantul a chemat în judecată pe pârâțul primarul comunei Suseni și pe pârâta persoană fizică, solicitând instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună anularea parțială a Dispoziției nr. xx din 1.02.2017 emisă de primarul comunei Suseni, în sensul restituirii în natură doar către reclamant a terenului în suprafață de 10.950 mp, situat în intravilanul comunei Suseni, județul Argeș.

3. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a arătat că a fost singurul care a formulat contestație împotriva Dispoziției nr. xxx din 22.12.2004, emisă de primarul comunei Suseni; prin Sentința civilă nr. 156 din 14 mai 2007, pronunțată de Tribunalul Argeș — Secția civilă în Dosarul nr. 3.110/46/2006, a fost admisă această contestație, a fost anulată dispoziția atacată și s-a constatat că reclamantul este îndreptățit să primească despăgubiri pentru construcții, în valoare de 19.725 lei, respectiv să primească în natură terenul de 10.950 mp menționat anterior, cu privire la care s-a reținut că nu a fost atribuit prin titlul de proprietate emis în favoarea sa.

4. Sentința a rămas definitivă și irevocabilă prin respingerea, ca nefondat, a apelului declarat de primar, conform Deciziei civile nr. 94/A din 20 mai 2009, pronunțată de Curtea de Apel Pitești, în Dosarul nr. 37/46/2009.

5. Reclamantul a mai arătat că, prin Dispoziția nr. xxx din 22.12.2004, imobilul compus din construcțiile amplasate pe un teren pentru care s-ar fi reconstituit dreptul de proprietate în condițiile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 18/1991) a fost restituit nu doar acestuia, ci și pârâtei, în calitate de moștenitori ai defunctului X.

6. Cum solicitarea formulată de ambii moștenitori în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 10/2001), a fost soluționată în sensul restituirii în natură doar a construcțiilor, fiind respinsă cererea de restituire în natură a

unor suprafețe de teren, în opinia reclamantului, potrivit Dispoziției nr. xxx din 22.12.2004, în patrimoniul său și al pârâtei au intrat doar construcțiile.

7. Reclamantul a susținut că, întrucât a fost singurul care a atacat dispoziția menționată, iar titlul executoriu reprezentat de Sentința civilă nr. 156 din 14 mai 2007 a Tribunalului Argeș — Secția civilă îl vizează numai pe el, terenul de 10.950 mp nu poate fi restituit în natură și pârâtei, în al cărei patrimoniu acest teren nu a existat nici sub formă de despăgubiri; în privința pârâtei, Dispoziția nr. xxx din 22.12.2004 a dobândit caracter definitiv prin neatacarea în instanță.

8. Sub un alt aspect, reclamantul a învederat că primarul comunei Suseni a emis dispoziția nr. xx din 1.02.2017 în procedura de executare silită declanșată la inițiativa sa.

9. În drept, acțiunea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 26 alin. (3) ale Legii nr. 10/2001.

10. Prin întâmpinare, pârâta persoană fizică a arătat că nu s-a dezbătut succesiunea defunctului X și, prin urmare, în baza notificărilor formulate în temeiul Legii nr. 10/2001, ambelor părți le revine câte o cotă de 50% din dreptul de proprietate asupra terenului lăsat moștenire.

11. Dispoziția nr. xxx din 22.12.2004 se referă doar la construcții, nu și la teren.

12. Faptul că, ulterior, doar reclamantul a atacat în instanță această dispoziție, nu înseamnă că a devenit proprietarul exclusiv al terenului, deoarece acesta nu a făcut cunoscut instanței că pentru acest teren nu a fost dezbătută succesiunea și nu s-a ieșit din indiviziune.

13. Pârâta a arătat, în esență, că, întrucât ambele părți au calitatea de descendenți ai defunctului, dispoziția atacată în prezentul litigiu este legală.

14. Pârâatul primarul comunei Suseni a formulat întâmpinare, arătând că, reclamantul, în calitate de fiu al defunctului X, și pârâta, în calitate de nepoată de fiu, deci moștenitori, au formulat notificări în baza Legii nr. 10/2001, acceptând astfel succesiunea.

15. În nicio împrejurare reclamantul nu a contestat calitatea de moștenitor a pârâtei, care, prin formularea notificării, a fost repusă în termenul de acceptare și a acceptat moștenirea.

16. Conform Titlului de proprietate nr. xxxxxx din 28.09.2004, defunctul X a avut patru descendenți, dar, în baza Legii nr. 10/2001, au formulat notificări doar reclamantul și pârâta.

17. Acest pârât a susținut că prima contestație formulată de reclamant împotriva Dispoziției nr. xxx din 22.12.2004 constituie un act de conservare al coindivizării, efectuat atunci când există riscul ca bunul să rămână în proprietatea statului.

18. Demersurile întreprinse de unul dintre coproprietari pentru restituirea imobilului preluat abuziv au caracterul unor acte de conservare a drepturilor celorlalți coproprietari, care, altfel, ar fi decăzuți din drepturile lor.

19. Reclamantul nu poate beneficia de dreptul de acrescământ, atât timp cât și celălalt succesibil a formulat notificare în baza legii speciale, prin urmare acțiunea sa nu poate decât să profite celuilalt coproprietar.

20. Prin Sentința civilă nr. 208 din 31 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.267/109/2017, Tribunalul Argeș a anulat, în parte, Dispoziția nr. xx din 1.02.2017, emisă de primarul comunei Suseni, în sensul înlăturării pârâtei persoană fizică; a menținut în rest dispoziția.

21. Pentru a hotărî astfel, această instanță a reținut că dispoziția atacată a fost emisă de primarul comunei Suseni, ca urmare a soluționării Dosarului nr. 3.110/46/2006 al Tribunalului Argeș — Secția civilă, prin Sentința civilă nr. 156 din 14 mai 2007; prin această sentință a fost admisă cererea de chemare în judecată formulată de reclamant și a fost anulată Dispoziția nr. xxx din 22.12.2004, constatându-se că reclamantul are dreptul să primească despăgubiri pentru construcții și să îi fie

restituit în natură terenul în suprafață de 10.950 mp. Sentința a rămas definitivă și irevocabilă prin Decizia nr. 94/A din 20 mai 2009, pronunțată de Curtea de Apel Pitești în Dosarul nr. 37/46/2009.

22. În judecata anterioară s-a reținut că întreaga suprafață de 10.950 mp a fost preluată abuziv de către stat; în consecință, reclamantul este proprietarul întregii suprafețe de teren de 10.950 mp, deoarece a formulat singur acțiune împotriva Dispoziției nr. xxx din 22.12.2004.

23. Decizia pronunțată în apel nu este opozabilă pârâtei, care nu a sesizat instanța și nu a intervenit în proces, reclamantul fiind singurul care a atacat dispoziția.

24. Cu referire la apărările formulate de pârâta, privitoare la dezbaterile succesiunii, tribunalul a reținut că: „dezbaterile succesiunii (...) nu are nicio legătură cu prezenta cauză întrucât în temeiul Legii nr. 10/2001 legiuitorul a instituit că dreptul de proprietate se câștigă numai de către partea care a formulat notificare în temeiul acestei legi, și nu de către toți moștenitorii”.

25. Împotriva sentinței au formulat recurs pârâții, căile de atac astfel exercitate fiind calificate de instanță ca fiind apel, prin încheierea pronunțată în ședința publică din 15 ianuarie 2018.

26. Prin criticile formulate, apelanta-pârâta a susținut că au fost ignorate prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, care stabilesc că, în cazul în care restituirea este cerută de mai multe persoane îndreptățite, dreptul de proprietate asupra imobilului se constată sau se stabilește în cote-părți ideale, potrivit dreptului comun.

27. A arătat că, prin notificarea formulată în anul 2001 a solicitat restituirea în natură a terenului și a construcțiilor situate în comuna Suseni, județul Argeș. Nefiind parte în procesul soluționat prin Sentința civilă nr. 156 din 14 mai 2007 a Tribunalului Argeș — Secția civilă, hotărârea nu îi este opozabilă, deci nu poate produce efecte în privința sa. Reclamantul a ascuns situația juridică a terenului și a indus în eroare instanța de judecată, omițând intenționat introducerea sa în proces.

28. Apelantul-pârât primarul comunei Suseni a susținut că nu au fost analizate apărările sale pe fondul cauzei, conform cărora reclamantul cunoștea existența celui alt succesibil, care a formulat notificare, în termen, în baza Legii nr. 10/2001, iar notificarea are valoare de acceptare a succesiunii.

29. A reiterat apărarea conform căreia acțiunea reclamantului de a ataca în justiție Dispoziția nr. xxx din 22.12.2004 are caracterul unui act de conservare, efectuat pentru înlăturarea riscului ca bunul să rămână în proprietatea statului și evitarea decăderii celorlalți moștenitori din drepturile lor.

30. În fine, a arătat că, pentru ca dreptul persoanei care a formulat notificare să nu fie golit de conținut, acțiunea în justiție a unui moștenitor profită și celorlalți moștenitori.

31. Intimatul-reclamant a formulat întâmpinare față de cele două apeluri, arătând că, în materia Legii nr. 10/2001, nu este incidentă regula unanimității care împiedică un singur coproprietar să revendice un imobil fără acordul celorlalți coproprietari.

32. Legat de critica potrivit căreia nu a adus la cunoștința instanței existența unui alt moștenitor care a formulat notificare, a arătat că Hotărârea pronunțată în Dosarul nr. 37/46/2009 al Curții de Apel Pitești a intrat în puterea lucrului judecat, iar instanța a avut de verificat legalitatea Dispoziției nr. xxx din 22.12.2004, emisă de primarul comunei Suseni, act aflat la dosar.

33. A mai învederat că nu avea obligația de a solicita introducerea în proces a pârâtei, deoarece, potrivit art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, persoana care se pretinde îndreptățită poate ataca dispoziția emisă de primar. Or, fiind mulțumită de conținutul și efectele Dispoziției nr. xxx din 22.12.2004, pârâta nu a contestat-o.

III. Motivele reținute de titularul sesizării care susțin admisibilitatea procedurii

34. Prin Încheierea de sesizare din data de 7 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.267/109/2017, Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru următoarele motive:

„Chestiunea dedusă judecătii privește efectele atacării în justiție numai de către unul din cei doi moștenitori care au formulat notificare în baza Legii nr. 10/2001 a dispoziției prin care s-a constatat, referitor la solicitarea de restituire în natură a terenului care a aparținut autorului defunct, că reconstituirea dreptului de proprietate a operat în condițiile Legii nr. 18/1991, eliberându-se titlu de proprietate moștenitorilor.

Prin cererea de chemare în judecată a fost invocată preluarea cotei moștenitorului inactiv din imobilul teren de către moștenitorul care a atacat în instanță dispoziția prin care s-a respins solicitarea de restituire în natură a respectivului bun în procedura reglementată de Legea nr. 10/2001; dezlegarea dată de către tribunal acestei chestiuni este criticată de părți în calea de atac.”

35. Instanța de trimitere nu a expus considerente cu privire la îndeplinirea condiției de admisibilitate privitoare la caracterul dificil al problemei de drept invocate, respectiv la caracterul contradictoriu, lacunar sau neclar al textelor în discuție; a apreciat însă că este îndeplinită condiția noutății chestiunii de drept.

36. Astfel, sub un prim aspect, chestiunea preluării cotelor celorlalți moștenitori titulari ai notificării prevăzute de Legea nr. 10/2001 de către moștenitorul care a finalizat procedura reglementată de actul normativ prin contestarea dispoziției emise de primar în instanță este nouă, deoarece nu au fost găsite cauze similare pe rolul instanței de sesizare.

37. Sub un alt aspect, problema de drept este nouă și din perspectiva soluțiilor pronunțate în materia Legii nr. 10/2001 de Înalta Curte de Casație și Justiție în decizii de speță, care au vizat alte situații de fapt, pe care instanța de trimitere le-a apreciat ca fiind relevante pentru a susține admisibilitatea sesizării, după cum urmează:

38. În Decizia nr. 271 din 20 ianuarie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă în Dosarul nr. 27.182/3/2008, s-a apreciat că a operat gestiunea de afaceri atunci când notificarea a fost formulată de unul dintre moștenitori, atât în nume propriu, cât și în numele celorlalți moștenitori.

39. În Decizia nr. 2.167 din 10 martie 2011, din Dosarul nr. 26.398/3/2008, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a reținut existența gestiunii de afaceri în ipoteza în care notificarea a fost formulată atât în nume propriu, cât și în numele celorlalți moștenitori, luându-se în considerare și atitudinea moștenitorilor.

40. Prin Decizia nr. 2.389 din 28 octombrie 2015, din Dosarul nr. 11.071/2/2010, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă, s-a reținut considerentul instanței de apel în sensul că în materia Legii nr. 10/2001 nu sunt aplicabile dispozițiile unanimității, care caracterizează acțiunea în revendicare și că, potrivit art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la capitolul III din lege profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite, care au depus în termen cererea de restituire.

41. Interpretând dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, prin Decizia nr. 4.054 din 13 mai 2011, din Dosarul nr. 41.547/3/2006, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a reținut că dreptul de acrescământ, potrivit căruia, de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la capitolul III

profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire, funcționează numai în raport cu actul prin care se declanșează procedura prevăzută la cap. III al Legii nr. 10/2001, deci cu notificarea, iar nu în raport cu alte acte ulterioare declanșării procedurii, precum contestația formulată împotriva modului de soluționare a notificării.

42. S-a considerat că formularea notificării de către mai multe persoane determină incidența art. 48 alin. (2) din Codul de procedură civilă din 1865, potrivit căruia, dacă prin natura raportului juridic sau în temeiul unei dispoziții a legii, efectele hotărârii se întind asupra tuturor reclamanților sau părților, actele de procedură îndeplinite numai de unii dintre ei folosesc și celorlalți.

43. Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că dispoziția pronunțată în procedura prealabilă își produce efectele asupra tuturor celor care au depus notificare, iar contestația formulată numai de către unii dintre notificatori folosește și celorlalți.

44. Prin Decizia nr. 2.167 din 10 martie 2011, susmenționată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a constatat greșita interpretare în apel a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, considerând că legea reglementează două etape succesive: una administrativă, obligatorie, și una judiciară, facultativă, care privește controlul judecătoresc al actelor emise în temeiul acestei legi în cadrul procedurii administrative prealabile.

45. A arătat în considerente că împrejurarea că unul dintre comoștenitori, după ce a formulat notificarea prin care a declanșat procedura administrativă, nu a înțeles să mai urmeze procedura judiciară și să atace dispoziția prin care s-a finalizat această procedură, nu duce la pierderea dreptului recunoscut prin dispoziția emisă de unitatea sau entitatea notificată în favoarea comoștenitorilor/comoștenitorului care uzează de procedura judiciară.

46. A conchis titularul sesizării că, având în vedere că a fost menținută o soluție prin care se statuează că, în materia Legii nr. 10/2001, nu este incidentă regula unanimității cu privire la formularea notificării, că în alte spețe a fost examinată atitudinea părților, comoștenitori, în declanșarea procedurii administrative și pe parcursul judecătii privitoare la dispoziția de soluționare a notificării, precum și că în prezenta cauză este vorba despre notificări diferite, părțile neînțelegând să formuleze cereri și în numele celuilalt moștenitor, se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea interpretării dispozițiilor art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 10/2001 raportat la prevederile art. 26 alin. (3) din lege, în forma în vigoare la momentul emiterii Dispoziției nr. xx/1.02.2017, care stabilesc că dispoziția motivată de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură poate fi atacată de persoana care se consideră îndreptățită la instanță, în termen de 30 de zile de la comunicare.

47. Dispozițiile art. 26 alin. (3) din forma menționată a legii corespund celor ale art. 24 alin. (7) din forma Legii nr. 10/2001 aflată în vigoare la momentul emiterii Dispoziției nr. xxx/22.12.2004.

IV. Punctul de vedere al titularului sesizării cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

48. Punctul de vedere al completului de judecată al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă este următorul:

49. Art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, în forma în vigoare la momentul emiterii Dispoziției nr. xx/01.02.2017, prevede că de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III din lege profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire, negând caracterul de act de conservare al contestației formulate doar de unul sau de o parte dintre moștenitori împotriva dispoziției de respingere a restituirii în natură a imobilului.

50. Aceste prevederi nu erau incluse în forma în vigoare la data emiterii primei dispoziții, respectiv nr. xxx/22.12.2004, vechea formă a legii, în vigoare la 22 decembrie 2004, prevăzând la art. 23 alin. (4) că dispoziția de aprobare a restituirii în natură a imobilului face dovada proprietății persoanei îndreptățite asupra acesteia.

51. Pe de altă parte, persoanei care a formulat notificare în termen și căreia i-a fost respinsă solicitarea de restituire în natură a imobilului art. 21 alin. (5) din lege îi recunoștea dreptul de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură.

52. În raport cu topografia textelor a căror interpretare se solicită, de fixarea unui termen pentru formularea contestației împotriva dispoziției prin care este soluționată notificarea și de recunoașterea calității de titular al acestei contestații numai în favoarea persoanei îndreptățite, instanța de trimitere a apreciat că, potrivit art. 4 alin. (3) teza finală și alin. (4) raportat la art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 [art. 24 alin. (7) din forma aflată în vigoare la momentul emiterii Dispoziției nr. xxx/22.12.2004], cererea de restituire a imobilului are valoare de acceptare a moștenirii, însă nefinalizarea procedurii reglementate la cap. III al legii prin contestarea în instanță a dispoziției prin care a fost soluționată notificarea determină pierderea cotei din moștenire în favoarea moștenitorilor care au urmat această procedură și au finalizat-o.

53. Dacă se apreciază că nu operează regula unanimității pentru formularea notificării, stabilirea, conform art. 4 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, în vechea formă, doar a cotelor potrivit dreptului comun nu determină preluarea acestei reguli a unanimității pentru actele ulterioare notificării.

54. De aceea, nu se poate considera că cel care a formulat contestația împotriva dispoziției de soluționare a notificării, fără a acționa și în numele celui alt moștenitor (a cărui existență rezultă din actele aflate la dosar) și fără a cere introducerea acestuia în cauză, a efectuat acte de conservare în numele și pe seama moștenirii, pentru păstrarea drepturilor tuturor moștenitorilor care au formulat notificare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

55. După comunicarea raportului, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nu au fost depuse de către părți puncte de vedere.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

56. În urma solicitării adresate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, instanțele naționale au transmis hotărârile judecătorești identificate ca fiind relevante pentru chestiunea de drept ce face obiectul analizei în prezenta cauză, precum și punctele de vedere teoretice exprimate de către judecători, din răspunsurile comunicate rezultând următoarele aspecte:

57. Curțile de apel Târgu Mureș, Iași, Craiova și Alba Iulia au comunicat că nu au identificat practică judiciară cu privire la chestiunea de drept sesizată.

58. La nivelul curților de apel București, Cluj, Suceava, Timișoara, Ploiești, Bacău și Brașov nu s-a identificat practică judiciară relevantă, însă au fost exprimate puncte de vedere teoretice, după cum urmează:

59. Într-o opinie, s-a apreciat că cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii numai dacă este urmată întreaga procedură de la cap. III al Legii nr. 10/2001, inclusiv cea judiciară facultativă, prin formularea contestației împotriva deciziei de respingere a cererii de restituire în natură a bunurilor imobile, iar de cotele celorlalți moștenitori profită doar moștenitorul/moștenitorii care a/au formulat contestație.

60. Într-o altă opinie, s-a considerat că formularea în termenul legal a notificării este suficientă pentru valorificarea drepturilor acordate în temeiul Legii nr. 10/2001, împrejurarea că aceste persoane nu au formulat și contestație nefiind de natură să le înlăture de la beneficiul prevăzut de lege. Sintagma

„care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III” din cuprinsul alin. (4) al art. 4 din lege nu poate fi interpretată extensiv, în sensul urmării întregii proceduri reglementate de cap. III, ci are în vedere doar actul declanșator al procedurii menționate, respectiv formularea notificării. În această opinie, contestația nu constituie decât un act de conservare în numele și pe seama tuturor moștenitorilor care, prin formularea cererii de restituire, au făcut act de acceptare a moștenirii.

61. În fine, s-a exprimat și un punct de vedere potrivit căruia dezlegarea chestiunii de drept expuse în încheierea de sesizare nu depinde de modul de interpretare a dispozițiilor art. 4 alin. (3) și (4) și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, calitatea de persoane îndreptățite fiindu-le recunoscută ambilor notificatori, de către entitatea notificată, încă din faza administrativă de soluționare a notificărilor pe care aceștia le-au formulat cu privire la același imobil. S-a arătat că speța dedusă judecării vizează, în realitate, legalitatea unei dispoziții, ca act de punere în executare a unei hotărâri judecătorești, iar nu o contestație împotriva unei dispoziții prin care a fost soluționată o notificare în procedura prevăzută de Legea nr. 10/2001.

62. Curtea de Apel Cluj și Curtea de Apel Constanța au înaintat hotărâri judecătorești prin care se tratează tangențial chestiunea de drept în discuție, fără să prezinte relevanță cu privire la dezlegarea acesteia.

63. De asemenea, au fost identificate următoarele hotărâri judecătorești relevante la nivelul curților de apel Pitești și Oradea.

64. Astfel, prin Decizia nr. 733 din 13 martie 2018 a Curții de Apel Pitești — Secția I civilă, pronunțată în Dosarul nr. 276/90/2017, s-a reținut, în opinie majoritară, că cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită, chiar dacă nu este urmată întreaga procedură de la cap. III al legii.

65. Curtea de Apel Oradea a comunicat că, la nivelul Tribunalului Satu Mare, practica judiciară este că simpla notificare formulată de moștenitorii fostului proprietar în condițiile Legii nr. 10/2001 echivalează cu un act de acceptare a moștenirii, fără a fi necesară și contestarea dispoziției primarului de respingere a notificării, sens în care a înaintat Sentința nr. 277 din 3 octombrie 2016 a Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă, pronunțată în Dosarul nr. 1.313/83/2016, rămasă definitivă prin Decizia nr. 172/A din 13 martie 2017 a Curții de Apel Oradea — Secția I civilă.

66. Curtea de Apel Pitești a identificat în circumscripția sa teritorială o cauză suspendată, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

67. Prin Adresa din data de 26 iulie 2018, Secția I civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție a comunicat că, în urma verificării jurisprudenței acestei secții, au fost identificate hotărâri judecătorești după cum urmează:

68. Cu privire la dreptul de acrescământ, în condițiile reglementate de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, au fost pronunțate mai multe decizii de speță, dintre care au fost menționate Decizia nr. 4.637 din 7 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.266/112/2007, Decizia nr. 2.846 din 7 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.384/1/2009, Decizia nr. 294 din 30 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.939/1/2011* și Decizia nr. 161 din 26 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 599/3/2010**.

69. Cu privire la interpretarea sintagmei „până la soluționarea notificării” a fost menționată Decizia nr. 1.719 din 30 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 47.247/3/2007**, în care s-a reținut că această sintagmă trebuie înțeleasă ca referindu-se la soluționarea notificării în oricare din cele două etape — administrativă sau judiciară deoarece legiuitorul nu face nicio distincție între cele două faze procesuale de soluționare a notificării.

70. Cu privire la existența unui drept de acrescământ al moștenitorilor notificatori, care se naște doar prin raportare la formularea notificării/cererii de restituire (cu valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită), în situația în care ceilalți moștenitori nu au urmat procedura legală, s-a menționat că, prin Decizia nr. 4.054 din 13 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 41.547/3/2006, s-a reținut că „(...) formularea în termenul legal a notificării este suficientă pentru valorificarea drepturilor acordate în temeiul Legii nr. 10/2001, împrejurarea că aceste persoane nu au formulat și contestație, nefiind de natură să îi înlăture de la beneficiul acordat de această lege.

Dreptul de acrescământ prevăzut de art. 4 alin. (4) al Legii nr. 10/2001, potrivit căruia de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cerere de restituire, funcționează numai în raport cu actul prin care se declanșează procedura prevăzută la cap. III al Legii nr. 10/2001, deci de notificare, iar nu în raport cu alte acte ulterioare declanșării procedurii, precum contestația formulată împotriva modului de soluționare a notificării”.

71. Cu privire la existența unui litisconsorțiu necesar, atunci când se contestă dispoziția emisă în procedura Legii nr. 10/2001, care se adresează mai multor persoane îndreptățite (mai mulți notificatori) s-a menționat că, prin Decizia nr. 9.798 din 3 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 27.396/3/2006, s-a reținut că există o coparticipare procesuală, deoarece dreptul recunoscut s-a născut în patrimoniul tuturor, în indiviziune, iar contestarea dispoziției trebuie să se facă în contradictoriu cu toți, prezența la proces a tuturor persoanelor îndreptățite, cărora li s-au stabilit anumite drepturi prin dispoziție, fiind stabilită prin lege.

72. Cu privire la efectele formulării notificării doar de către o parte din cei care au vocație succesorală, s-a arătat că, prin Decizia nr. 869 din 12 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.771/62/2008, s-a reținut că, împrejurarea că numai o parte dintre moștenitorii proprietarilor deposedați de stat au cerut restituirea imobilului are relevanță doar în sensul că acesta se cuvine celor ce s-au conformat Legii nr. 10/2001, prin efectul dreptului de acrescământ, indiferent de cotele lor succesoriale.

73. În același sens, prin Decizia nr. 3.339 din 11 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.136/118/2008, s-a reținut că, în materia Legii nr. 10/2001, nu sunt aplicabile dispozițiile unanimității care caracterizează acțiunea în revendicare, dar că, prin dispozițiile art. 4 alin. (4) din acest act normativ, s-a recunoscut dreptul moștenitorilor care au formulat cerere de restituire de a profita de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la capitolul III al legii de restituire.

74. Prin Decizia nr. 7.950 din 6 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.630/63/2006, s-a reținut că: „Ceea ce dă valoare de acceptare a succesiunii este doar cererea de restituire a unuia din bunurile ce fac obiectul de aplicare al legii (nr. 10/2001), formulată în nume propriu de cel ce se consideră persoană îndreptățită.

Că aceasta a fost intenția legiuitorului rezultă cu atât mai pregnant din dispozițiile alineatului 4 al aceluiași articol, potrivit căruia de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la capitolul III al legii, profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cerere de restituire.”

75. De asemenea, prin Decizia nr. 7.366 din 20 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 32.046/3/2009, s-a reținut că: „Ceea ce dă valoare de acceptare a succesiunii este doar cererea de restituire a bunului ce face obiectul de aplicare al legii, formulată în nume propriu de cel ce se consideră persoană îndreptățită.”

76. Prin Decizia nr. 2.638 din 6 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.066/118/2006, s-a reținut că: „În materia Legii nr. 10/2001, dovada calității de succesor presupune dovada vocației la succesiunea defunctului și formularea notificării de restituire.”

77. Prin Decizia nr. 7.885 din 4 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.126/117/2010, s-a reținut că în mod corect instanțele de fond au făcut aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, constatând că în favoarea reclamantului operează dreptul de acrescământ și pentru cota fratelui său care nu a formulat cerere de restituire, neprezentând relevanță susținerea potrivit căreia actele doveditoare ale calității de moștenitor pot fi depuse în instanță, potrivit art. 23 din Legea nr. 10/2001.

78. Cu privire la existența gestiunii de afaceri în ipoteza în care, așa cum a rezultat din situația de fapt reținută de instanțele de fond, notificarea a fost formulată de reclamantă în nume propriu, dar și în numele celorlalți moștenitori, deși nu a existat la data notificării o procură valabilă acordată reclamantei de către comoștenitori, a fost menționată Decizia nr. 2.167 din 10 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 26.398/3/2008.

79. Cu privire la pretențiile reciproce ale moștenitorilor în ceea ce privește bunurile imobile de restituit/restituite în procedura legii speciale de reparație, prin Decizia nr. 5.000 din 29 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.957/105/2007, s-a reținut că „(...) entitatea deținătoare nu poate fi obligată să acorde, astfel cum eronat solicită reclamantele, o dublă despăgubire, una moștenitorilor reali și alta moștenitorilor aparenti, pretențiile referitoare la calitatea de moștenitor urmând ca părțile să și le clarifice între ele pe calea dreptului comun, și nu în procedura specială prevăzută de Legea nr. 10/2001”.

80. Prin Decizia nr. 6.040 din 15 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6.478/111/2009, s-a reținut că „(...) în cazul în care numai o parte din foștii proprietari a solicitat restituirea pe calea legii, decizia de restituire se va limita numai la cotele ideale convenite acestora, iar ulterior emiterii deciziei de restituire, coproprietarii pot ieși din indiviziune pe calea dreptului comun” și că atât timp cât au fost formulate notificări distincte de către ambii moștenitori și au fost emise dispoziții separate asupra aceluiași bun, prin raportare la cotele ideale, notificatorii se pot desocoti între ei pe calea dreptului comun.

81. Nu au fost identificate decizii în care să se rețină că de cotele moștenitorilor persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire, dar nu au contestat în instanță dispoziția unității deținătoare, beneficiază moștenitorii persoanei îndreptățite care au urmat întreaga procedură de la cap. III al Legii nr. 10/2001, prin formularea inclusiv a contestației împotriva dispoziției de respingere a solicitării de restituire în natură a bunurilor imobile.

82. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară — Serviciul judiciar civil, prin Adresa nr. 1.520/C/2.175/III—5/2018 din 27 iulie 2018, a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

83. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 84 din 10 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 1 aprilie 2005, Decizia Curții Constituționale nr. 1.158 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 4 ianuarie 2008, și Decizia Curții Constituționale nr. 149 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 din 2 iulie 2018, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (3)

din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, s-a reținut că textul de lege supus controlului de constituționalitate dă expresie caracterului reparatoriu al Legii nr. 10/2001, prin aceea că repunerea în termenul de acceptare a moștenirii a succesibililor care nu au acceptat succesiunea pentru bunurile care fac obiectul legii, bunuri preluate abuziv de statul totalitar cu încălcarea dreptului de proprietate al titularilor, are ca finalitate respectarea principiului *restitutio in integrum*, fiind în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza întâi din Constituția României, republicată, privind garantarea dreptului de proprietate privată.

84. Curtea Constituțională a reținut că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere principiului egalității înscris în art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, întrucât neacceptarea succesiunii în termenul instituit de art. 700 alin. (1) din Codul civil de la 1864, din motive neimputabile succesibililor cărora li se aplică prevederile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, nu este echivalentă cu actul de voință al renunțării la moștenire. Așadar, nefiind vorba de situații juridice identice, regimul juridic diferit instituit de legiuitor este justificat, fără a se aduce atingere principiului constituțional al egalității în fața legii.

85. Scopul dispozițiilor legale criticate este acela de a pune capăt perpetuării stării de anormalitate instituite în derularea raporturilor juridice, iar nu acordarea unui avantaj necuvenit, stabilit arbitrar, care să genereze o inegalitate între succesibilii care au acceptat moștenirea în termenul instituit prin prevederile Codului civil și cei care sunt repuși în termenul de acceptare prin art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001.

86. S-a mai reținut în deciziile menționate că textul de lege criticat nu contravine principiului garantării dreptului la moștenire consacrat de art. 46 din Constituția României, republicată, ci, dimpotrivă, îi dă expresie prin restabilirea calității de moștenitori acceptanți pentru categoria de persoane avută în vedere de art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, care, altminteri, ar fi fost exclusă de la moștenire.

87. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 243 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 7 mai 2007, și prin Decizia Curții Constituționale nr. 216 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 13 iulie 2011, s-a constatat că prevederile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 condiționează acordarea măsurilor reparatorii prevăzute de acest act normativ de formularea unei cereri de restituire a imobilelor preluate în mod abuziv de către moștenitorii care au acceptat sau nu succesiunea. Pentru moștenitorii care nu au acceptat inițial succesiunea, cererea are valoare de acceptare pentru bunurile a căror restituire se solicită, în temeiul art. 4 alin. (3) din această lege. Așadar, neformularea unei astfel de cereri nu conduce la pierderea calității de moștenitor, ci are drept efect pierderea dreptului de a mai beneficia de măsurile reparatorii instituite de Legea nr. 10/2001, în favoarea celorlalți moștenitori legali sau testamentari care s-au conformat prevederilor legii.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

88. Prin raportul întocmit în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, impuse de art. 519 din Codul de procedură civilă.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

89. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

90. Conform art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

91. Pentru regularitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie așadar o serie de condiții de admisibilitate a acestei proceduri, care trebuie să fie întrunite cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze în curs de judecată;
- judecata cauzei să se afle în ultimă instanță pe rolul tribunalului, al curții de apel sau al Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- ivirea unei chestiuni de drept esențiale, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate, asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii, în curs de soluționare.

92. În doctrină, cerințele de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile au fost identificate după cum urmează: existența unei cauze aflate în curs de judecată; instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza; soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere; chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă; problema de drept să fie reală; să suscite interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, respectiv să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că pentru a înlătura orice incertitudine referitoare la securitatea raportului juridic dedus judecății, este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă prin pronunțarea unei hotărâri prealabile; chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nu face obiectul unui recurs în interesul legii, în curs de soluționare.

93. Verificându-se întrunirea acestor condiții, se constată că litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, cauza care face obiectul judecății se află în competența legală a curții de apel, investită în ultimă instanță conform dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, coroborate cu cele ale art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, iar chestiunea de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

94. Pentru considerentele ce vor succeda, următoarele condiții de admisibilitate a sesizării nu sunt însă îndeplinite: ivirea unei chestiuni de drept esențiale, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, caracterul de noutate al acesteia și lipsa statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra problemei de drept cu referire la care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile.

95. În ceea ce privește condiția de admisibilitate vizând ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată se reține că art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „chestiune de drept”.

96. În încercarea de a clarifica conținutul acestei noțiuni, în doctrină s-a arătat că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară. Prin urmare, sintagma „problemă de drept” trebuie raportată la prevederile cuprinse în art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „Niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă”.

97. Chestiunea de drept supusă dezbaterei trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.

98. În același timp, chestiunea de drept trebuie să fie reală, iar nu aparentă, să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidența și, deci, aplicarea unor principii generale ale dreptului, al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile.

99. Chestiunea de drept trebuie să fie aptă să suscite interpretări diferite, care, fie ele doar prefigurate sau deja afirmate pe plan doctrinar, trebuie arătate în sesizare.

100. Cum de chestiunea de drept respectivă depinde soluționarea pe fond a cauzei, înseamnă că ea trebuie să fie una importantă și să se regăsească în soluția ce va fi cuprinsă în dispozitivul hotărârii ce urmează să fie dată, indiferent după cum cererea este admisă sau respinsă. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat deja că admisibilitatea procedurii hotărârii prealabile este condiționată de împrejurarea ca interpretarea pe care o va da instanța supremă să producă consecințe juridice de natură să determine soluționarea pe fond a cauzei, iar chestiunea de drept să conducă la dezlegarea în fond a cauzei, sub aspectul statuării în privința raportului juridic dedus judecării.

101. Pe de altă parte, analiza conținutului art. 519 din Codul de procedură civilă relevă necesitatea îndeplinirii condiției care impune ca, asupra chestiunii de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat; noutatea chestiunii de drept care face obiectul sesizării reprezintă o condiție distinctă de cea a lipsei statuării asupra chestiunii de drept cu care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată, iar în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în conținutul art. 519 din Codul de procedură civilă, evaluarea condiției noutății revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum s-a reținut constant în jurisprudența acesteia.

102. În acest sens, s-a apreciat că cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare, instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept analizate. În egală măsură însă noutatea chestiunii de drept, în sensul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, poate constitui și atributul unei reglementări mai vechi, dar asupra căreia instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, atunci când aplicarea frecventă a normei juridice a devenit actuală ulterior.

103. Cu referire la chestiunea de drept a cărei dezlegare de principiu s-a solicitat, se reține că întrebarea instanței de trimitere vizează: „1. interpretarea dispozițiilor art. 4 alin. (3) și (4) și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, în sensul că cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită numai dacă este urmată întreaga procedură de la capitolul III al legii, prin formularea inclusiv a contestației împotriva dispoziției de respingere a solicitării de restituire în natură a bunurilor imobile; în caz afirmativ, de cotele celorlalți moștenitori profită doar moștenitorul sau moștenitorii care au formulat contestație; 2. în caz contrar, această contestație nu constituie decât un act de conservare în numele și pe seama tuturor moștenitorilor care, prin formularea cererii de restituire, au făcut act de acceptare a moștenirii.”

104. Titularul sesizării a opinat că dezlegarea Înaltei Curți de Casație și Justiție ar urma să conducă la lămurirea chestiunii care privește efectele atacării în justiție numai de către unul din cei doi moștenitori care au formulat notificare în baza Legii nr. 10/2001 a dispoziției prin care s-a constatat, referitor la solicitarea de restituire în natură a terenului care a aparținut autorului defunct, că reconstituirea dreptului de proprietate a operat în condițiile Legii nr. 18/1991, eliberându-se titlu de proprietate moștenitorilor. Prin cererea de chemare în judecată a fost invocată preluarea cotei moștenitorului inactiv din imobilul teren de către moștenitorul care a atacat în instanță dispoziția prin care s-a respins solicitarea de restituire în natură a respectivului bun în procedura reglementată de Legea nr. 10/2001; dezlegarea dată de către tribunal acestei chestiuni este criticată de părți în calea de atac.

105. Așa cum s-a menționat cu prilejul expunerii motivelor reținute de titularul sesizării, cu referire la admisibilitatea procedurii, Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă nu a argumentat de ce consideră că determinarea efectelor pe care le produce formularea de către un singur moștenitor a contestației împotriva dispoziției de respingere a cererii de restituire în natură a unui bun imobil, formulată în condițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, este o problemă de drept cu un grad sporit de dificultate, care se circumscrie exigențelor expuse în mod constant în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

106. Chestiunea dedusă judecării pune în discuție efectele atacării în justiție numai de către unul dintre cei doi moștenitori care au formulat notificare în baza Legii nr. 10/2001 a dispoziției prin care s-a constatat, referitor la solicitarea de restituire în natură a terenului care a aparținut autorului defunct, că reconstituirea dreptului de proprietate a operat în condițiile Legii nr. 18/1991, eliberându-se titlu de proprietate moștenitorilor, în condițiile în care restituirea bunului imobil format din teren și construcții a fost solicitată de reclamant și de pârâtă, în calitate de succesori ai autorului comun (defunctul X), iar calitatea pârâtei de persoană îndreptățită la acordarea de măsuri reparatorii pentru imobilul notificat a fost recunoscută de unitatea deținătoare conform Dispoziției nr. xxx din 22.12.2014. Această calitate nu este contestată nici de reclamant în ceea ce privește construcțiile cuprinse în Dispoziția nr. xxx din 22.12.2004.

107. Însă, cu referire la situația construcțiilor, se impune observația că, astfel cum rezultă din Sentința civilă nr. 156 din 14 mai 2007, pronunțată de Tribunalul Argeș — Secția civilă, acestea nu se mai regăsesc pe teren, în favoarea reclamantului fiind constatat dreptul de a primi despăgubiri în cuantum de 19.725 lei.

108. Având în vedere că de esența mecanismului de unificare a practicii judiciare prevăzut de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă este dezlegarea unei chestiuni de drept, se impune analiza dispozițiilor legale indicate de titularul sesizării ca fiind susceptibile de a conduce la o dezlegare de principiu în ceea ce privește efectele demersului judiciar care a fost inițiat de reclamant, constând în formularea unei acțiuni în justiție prin care a solicitat restituirea în natură a unei suprafețe de teren care a aparținut autorului său, în temeiul Legii nr. 10/2001, în condițiile în care cererea de chemare în judecată a fost admisă, iar suprafața de teren în discuție a fost solicitată și de un alt succesibil care a formulat în termen cerere de restituire, dar nu a contestat dispoziția prin care cererea de restituire a terenului a fost respinsă.

109. Se reține că, la data soluționării, prin Dispoziția nr. xxx din 22.12.2004, a notificărilor depuse de reclamant și de pârâtă, art. 4 din Legea nr. 10/2001 nu conținea actualul alineat (4).

110. Alin. (3) prevedea, ca și în prezent, că: „*Succesibilii care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moștenirea sunt repuși de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi. Cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul prezentei legi*”.

111. Textul legal constituie temeiul de drept în baza căruia persoanele cu vocație succesorală care nu au acceptat moștenirea în intervalul menționat în cuprinsul său pot fi repuse în termenul de acceptare a moștenirii, însă numai pentru bunurile care fac obiectul acestei legi. Așa cum rezultă cu evidență din cuprinsul normei, cererea de restituire valorează act de acceptare a succesiunii pentru bunurile menționate.

112. În literatura de specialitate, s-a arătat că dispozițiile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, ca și cele ale art. 13 din Legea nr. 18/1991, și ale art. 5 alin. (4) din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, cu modificările ulterioare, reprezintă dispoziții speciale referitoare la repunerea în termenul de prescripție a dreptului de opțiune succesorală.

113. Astfel, potrivit dispozițiilor de mai sus, calitatea de moștenitor se recunoaște nu numai persoanelor care au acceptat moștenirea lăsată de proprietar (repuși de drept în termenul de acceptare cu privire la cota ce li se cuvine), dar și moștenitorilor ce nu acceptaseră moștenirea lăsată de fostul proprietar la data decesului, ei fiind considerați acceptanți prin cererea făcută comisiei constituite potrivit legii și repuși de drept în termenul de acceptare.

114. Chestiunea de drept enunțată în încheierea de sesizare pune în discuție condițiile în care cererea de restituire dobândește valoare de acceptare a succesiunii, respectiv posibilitatea interpretării art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 în sensul că cererea de restituire dobândește valențele unui act de acceptare a succesiunii sub condiția de a fi urmată întreaga procedură prevăzută la cap. III al legii, inclusiv formularea contestației prevăzute de art. 26 alin. (3) din același act normativ. În continuarea acestui raționament, titularul sesizării opinează că un răspuns afirmativ ar conduce practic la un drept de acrescământ în favoarea moștenitorului care a formulat contestație, care ar prelua astfel și cotele-părți ale celorlalți moștenitori sau, în caz contrar, contestația formulată de un singur moștenitor este un act de conservare care profită tuturor moștenitorilor care, prin formularea cererii de restituire, au acceptat succesiunea.

115. Chestiunea de drept pusă în discuție combină, așadar, prevederile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 cu cele ale alin. (4) din același text legal, prevederi care au fost introduse prin Legea

nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, și care prevăd că: „*De cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire*”.

116. Așa cum rezultă din prezentarea jurisprudenței de la pct. VI din prezenta decizie, cu referire la interpretarea dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a reținut, în Decizia nr. 7.366 din 20 octombrie 2011, că existența dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii, în condițiile Legii nr. 10/2001, este condiționată de formularea notificării; ceea ce dă valoare de acceptare succesiunii este doar cererea de restituire a bunului ce face obiectul de aplicare a legii, formulată în nume propriu de cel ce se consideră persoană îndreptățită.

117. De asemenea, în Decizia nr. 2.638 din 6 martie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală, s-a apreciat că, „Potrivit prevederilor cuprinse în art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, depunerea cererii echivalează cu acceptarea succesiunii pentru întregul imobil, astfel că notificatorul, care a dovedit vocația sa la succesiunea proprietarului deposedat de stat conform regulilor de drept comun în materie succesorală, este îndreptățit la restituirea întregului imobil, întrucât partea unui succesor neacceptant profită moștenitorului care a acceptat succesiunea prin formularea notificării”.

118. Se constată că dispozițiile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 au fost interpretate în mod concordant în jurisprudență și doctrină, având un conținut clar, neechivoc, în sensul că reprezintă temeiul legal pentru repunerea în termenul de opțiune succesorală.

119. Aceste dispoziții au caracter de normă specială, în sensul în care permit repunerea în termenul de opțiune succesorală, în condițiile prevăzute de Legea nr. 10/2001, pentru persoanele și bunurile expres menționate. Ele se completează însă cu dreptul comun în ceea ce privește regimul juridic al actului de opțiune succesorală.

120. Or, în condițiile dreptului comun, actul juridic de opțiune succesorală este indivizibil și declarativ, nefiind susceptibil de a fi afectat de modalități.

121. În considerarea caracterului indivizibil al actului de opțiune succesorală, succesibilul nu are posibilitatea de a accepta doar o parte a moștenirii, ci trebuie să opteze între a accepta sau a renunța la moștenire. Pe cale de interpretare logică, rezultă că, prin acceptarea succesiunii, inclusiv în condițiile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, calitatea de moștenitor se dobândește cu referire la ansamblul moștenirii, neexistând niciun argument de ordin legal care să permită condiționarea dobândirii calității de moștenitor, ca efect al acceptării moștenirii, de efectuarea unor demersuri ulterioare, cum ar fi exercitarea contestației reglementate de art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001.

122. De altfel, cap. III al Legii nr. 10/2001 (intitulat „Proceduri de restituire”) cuprinde inclusiv condițiile de formulare a notificărilor ce conțin cererile de restituire. În mod evident, față de prevederile art. 4 alin. (2), (3) și (4) din același act normativ, în lipsa notificării, nici moștenitorii și nici succesibilii cărora li se adresează alin. (3) nu pot beneficia de măsuri reparatorii.

123. Apoi, se cuvine a se sublinia și împrejurarea că, în litigiul în care a fost formulată sesizarea, nu se pune problema

recunoașterii pe cale judiciară a calității de persoană îndreptățită la acordarea de măsuri reparatorii pentru a se analiza prevederile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001.

124. În speță, atât reclamantul, cât și pârâta au formulat notificări, care au fost soluționate printr-o dispoziție comună, unitatea deținătoare recunoscându-le acestora, în egală măsură, calitatea de persoane îndreptățite la măsuri reparatorii.

125. Aceștia se regăsesc în ipoteza prevăzută de dispozițiile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, în sensul că aveau la momentul formulării notificărilor calitatea de succesibili care nu au acceptat succesiunea după data de 6 martie 1945 și au fost repuși în termenul de acceptare a succesiunii prin formularea cererilor de restituire, care reprezintă materializarea actului de opțiune succesorală pentru bunurile solicitate în condițiile legii speciale de reparație.

126. Potrivit dreptului comun, respectiv Codul civil de la 1864, actul juridic de opțiune succesorală este indivizibil, în sensul în care își întinde efectele asupra moștenirii în întregul ei, în speță, asupra imobilului notificat, compus din teren și construcții.

127. Opinia instanței de judecată asupra chestiunii de drept invocate pornește de la interpretarea art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 și se finalizează cu coroborarea dispozițiilor art. 4 alin. (3) teza finală și alin. (4), raportat la art. 26 alin. (3) din același act normativ, fără a se argumenta într-o manieră riguroasă incidența în cauză a dispozițiilor art. 4 alin. (4).

128. Această observație se impune în contextul evocării chiar de către titularul sesizării a interpretării date de Înalta Curte de Casație și Justiție acestor prevederi legale.

129. Astfel, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, *menționată și în încheierea de sesizare*, dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 au fost interpretate în sensul că „Dreptul de acrescământ prevăzut de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, potrivit căruia de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la capitolul III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire, funcționează numai în raport cu actul prin care se declanșează procedura prevăzută la capitolul III al Legii nr. 10/2001, deci de notificare, iar nu în raport cu alte acte ulterioare declanșării procedurii, precum contestația formulată împotriva modului de soluționare a notificării” (Decizia nr. 4.054 din 13 mai 2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală).

130. Încheierea de sesizare nu conține un raționament logico-juridic care să susțină în mod real legătura cu soluționarea pe fond a apelurilor cu care este investită Curtea de Apel Pitești, a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, coroborate cu cele ale art. (3) din același act normativ, fiind evidentă confuzia pe care instanța de trimitere o face între efectele îndeplinirii condiției-premisă impuse pentru obținerea măsurilor reparatorii, aceea de a formula notificare în termenul prevăzut de lege, și efectele hotărârii judecătorești favorabile coproprietății/stării de indiviziune pronunțate în procesul în care a avut calitatea de parte doar unul dintre coindivizari, în contradictoriu cu un terț.

131. Din acest punct de vedere, se reține că, în speță, dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 nu sunt aplicabile, nepunându-se problema dobândirii de către reclamant a cotei-părți din dreptul de proprietate asupra bunurilor solicitate de pârâtă prin notificare, ca efect al beneficiului dreptului de acrescământ, deoarece pârâta a formulat notificare în termenul prevăzut de lege.

132. Așa cum s-a arătat deja, dispozițiile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 nu sunt susceptibile de interpretare neunitară, având un conținut lipsit de echivoc. De altfel, acestea au fost invocate de instanța de trimitere numai prin coroborare cu dispozițiile alin. (4) din același text legal.

133. Calitatea pârâtei de persoană îndreptățită la acordarea măsurilor reparatorii în condițiile Legii nr. 10/2001 este un aspect al judecății dezlegat încă din faza administrativă a soluționării notificărilor și nu a făcut obiectul vreunei dispute judiciare mai înainte de emiterea Dispoziției nr. xx din 1.02.2017.

134. Sub un alt aspect, interpretarea dispozițiilor art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 10/2001 nu aduce în discuție elemente cu caracter de noutate, fiind vorba de prevederi legale care sunt în vigoare din anul 2001, respectiv, din anul 2005, existând o bogată jurisprudență a Înaltei Curți de Casație și Justiție în materie.

135. Împrejurarea că instanțele naționale au comunicat, cu precădere, opinii cu caracter teoretic, nu este o consecință a identificării unei probleme de drept care nu a fost dezlegată prin hotărâri judecătorești, ci a faptului că, la 17 ani de la adoptarea Legii nr. 10/2001, dispozițiile legale privitoare la condițiile de dobândire a calității de persoană îndreptățită la acordarea măsurilor reparatorii, invocate în sesizare, nu mai generează jurisprudență recentă relevantă.

136. În ceea ce privește dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, se observă că titularul sesizării tinde la obținerea unei dezlegări de principiu cu privire la efectele hotărârii judecătorești prin care a fost admisă cererea de restituire a unui bun aflat în indiviziune, pronunțată în contradictoriu cu un terț, atunci când nu au participat la judecată toți coindivizarii.

137. Această problemă de drept, care are legătură cu soluționarea pe fond a apelurilor, nu este specifică Legii nr. 10/2001, ci trebuie analizată din perspectiva dreptului comun, după cum nu este nici nouă, reprezentând o preocupare constantă a doctrinei și jurisprudenței dezvoltate sub imperiul Codului civil de la 1864.

138. *De lege lata*, Codul civil adoptat prin Legea nr. 287/2009 prevede la art. 643, privitor la „Acțiunile în justiție”: „(1) Fiecare coproprietar poate sta singur în justiție, indiferent de calitatea procesuală, în orice acțiune privitoare la coproprietate, inclusiv în cazul acțiunii în revendicare. (2) Hotărârile judecătorești pronunțate în folosul coproprietății profită tuturor coproprietarilor. Hotărârile judecătorești potrivnice unui coproprietar nu sunt opozabile celorlalți coproprietari. (3) Când acțiunea nu este introdusă de toți coproprietarii, pârâtul poate cere instanței de judecată introducerea în cauză a celorlalți coproprietari în calitate de reclamânți, în termenul și condițiile prevăzute în Codul de procedură civilă pentru chemarea în judecată a altor persoane.”

139. Conform art. 63 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare: „Dispozițiile art. 643 alin. (1) și (2) din Codul civil se aplică și în cazurile în care hotărârea judecătorească nu a rămas definitivă până la data intrării în vigoare a Codului civil, iar cele ale art. 643 alin. (3) se aplică și în situațiile în care pricina nu a fost soluționată în primă instanță până la data intrării în vigoare a Codului civil.”

140. Se constată că, deși nu au fost sistematizate într-o manieră riguroasă, motivele care, în opinia titularului sesizării, susțin admisibilitatea acesteia, au vizat instituțiile juridice care au fost utilizate pe cale doctrinară și jurisprudențială pentru a suplini, în reglementarea Codului civil de la 1864, lipsa cadrului normativ în materia proprietății comune, inclusiv sub aspectul posibilității exercitării acțiunilor în justiție de către coproprietari.

141. În acest sens, a fost relevată jurisprudența a Înaltei Curți de Casație și Justiție în soluționarea cererilor întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 10/2001 care pun în discuție respectarea regulii unanimității în exercitarea acțiunii în justiție, gestiunea de afaceri ori efectuarea actelor de conservare de către coproprietari/coindivizari.

142. Se constată că, din perspectiva legăturii cu cauza, respectarea regulii unanimității prin prisma exigențelor care impuneau formularea cererii de chemare în judecată privitoare la un bun aflat în coproprietate de către toți coproprietarii este un aspect care excedează sesizării. Acest aspect ar fi prezentat relevanță numai în măsura în care nerespectarea regulii unanimității ar fi fost opusă reclamantului în procesul în care a stat singur, deși bunul solicitat prin cererea de chemare în judecată provenea dintr-o succesiune nedezbătută.

143. Ceea ce poate prezenta interes în cauză este efectul pe care îl produce hotărârea judecătorească favorabilă coproprietății, care a fost obținută de un singur coproprietar.

144. În reglementarea noului Cod civil, această problemă de drept a fost expres reglementată, așa cum s-a arătat.

145. În măsura în care, din perspectiva aplicării în timp a legii civile, noul Cod civil nu este aplicabil cauzei deduse judecății, determinarea în concret a „efectelor atacării în justiție doar de către unul dintre cei doi moștenitori care au formulat notificare în baza Legii nr. 10/2001 a dispoziției prin care s-a constatat, referitor la solicitarea de restituire în natură a terenului ce a aparținut autorului defunct, că reconstituirea dreptului de proprietate a operat în condițiile Legii nr. 18/1991, eliberându-se titlu de proprietate moștenitorilor”, urmează a fi determinate de instanța de judecată, conform criteriilor cristalizate în jurisprudență și doctrină, problema de drept în discuție fiind în mod evident lipsită de noutate.

146. De altfel, având în vedere că actele de conservare tind la preîntâmpinarea pierderii dreptului sau a distrugerii bunului indiviz, implicând, totodată, cheltuieli nesemnificative față de rezultatul obținut, încadrarea unui act sau fapt juridic în categoria actelor de conservare implică și aprecieri de fapt care

152. Pentru considerentele expuse, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile, sesizarea apare ca fiind inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă, în Dosarul nr. 1.267/109/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„1. interpretarea dispozițiilor art. 4 alin. (3) și (4) și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în sensul că cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită numai dacă este urmată întreaga procedură de la capitolul III al legii, prin formularea inclusiv a contestației împotriva dispoziției de respingere a solicitării de restituire în natură a bunurilor imobile; în caz afirmativ, de cotele celorlalți moștenitori profită doar moștenitorul sau moștenitorii care au formulat contestație;

2. în caz contrar, această contestație nu constituie decât un act de conservare în numele și pe seama tuturor moștenitorilor care, prin formularea cererii de restituire, au făcut act de acceptare a moștenirii.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 29 octombrie 2018.

p. PREȘEDINTELE DELEGAT AL SECȚIEI I CIVILE,

SIMONA LALA CRISTESCU

excedează sferei chestiunilor de drept susceptibile a primi dezlegări de principiu.

147. Existența gestiunii de afaceri, reținută în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în situații în care s-a apreciat că notificarea a fost formulată de unul dintre moștenitori, atât în nume propriu, cât și în numele celorlalți moștenitori, apreciere care s-a fundamentat și pe atitudinea părților din proces, nu poate constitui un motiv care să susțină admisibilitatea sesizării, întrucât în cauză nu există o asemenea situație premisă.

148. Așa cum s-a arătat, reclamantul și pârâta au formulat notificări distincte care au fost soluționate printr-o dispoziție comună de către primarul comunei Suseni, iar intenția reclamantului de a efectua demersurile judiciare în nume personal a fost clar exprimată. În plus, în cauză nu a fost invocată această instituție juridică.

149. În ceea ce privește potențialul de soluționare neunitară a chestiunii de drept ori caracterul neunitar al jurisprudenței, condiții necesare pentru a se justifica declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare, se reține că, potrivit relațiilor comunicate de instanțe, curțile de apel au identificat un număr nesemnificativ de hotărâri judecătorești relevante, din care nu rezultă practică neunitară. Au fost însă identificate hotărâri judecătorești care demonstrează că, în legătură cu chestiunea de drept care face obiectul cererii de pronunțare a unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat printr-o practică constantă, evidențiată și în actul de sesizare.

150. Această jurisprudență nu este recentă, pentru că, după modificarea art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, cererile întemeiate pe aceste dispoziții, care sunt de competența în primă instanță a tribunalelor, sunt soluționate în mod definitiv la nivelul curților de apel.

151. Este real că, la nivel teoretic, au fost exprimate de unele instanțe (care nu au identificat jurisprudență recentă proprie) puncte de vedere divergente, însă acestea nu pot fundamenta declanșarea mecanismului de unificare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă.

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Mitroi

ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂRE**pentru modificarea și completarea Regulamentului privind numirea, continuarea activității și revocarea procurorilor cu funcții de execuție din cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 911/2018**

Având în vedere dispozițiile art. 88⁵ alin. (5) și (12) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 38 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. I. — Regulamentul privind numirea, continuarea activității și revocarea procurorilor cu funcții de execuție din cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 911/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 812 din 21 septembrie 2018, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După articolul 7 se introduce un nou articol, articolul 7¹, cu următorul cuprins:

„Art. 7¹. — (1) Comisia de concurs pentru proba constând în susținerea unui interviu este formată din:

a) 3 membri judecători, care fac parte din Secția pentru judecători și au funcționat la o instanță de grad de cel puțin curte de apel, desemnați de Secția pentru judecători;

b) un membru procuror, care face parte din Secția pentru procurori și a funcționat la un parchet de grad de cel puțin parchet de pe lângă curtea de apel, desemnat de Secția pentru procurori;

c) procurorul-șef secție.

(2) Comisia de concurs pentru proba constând în susținerea unui interviu își desemnează un președinte dintre membrii acesteia.

(3) În componența comisiei, fiecare secție își desemnează și câte un supleant care îl va înlocui de drept, în ordinea stabilită prin hotărârea secției corespunzătoare, pe acel membru al comisiei care, din motive întemeiate, nu își poate exercita atribuțiile. Înlocuirea se efectuează de președintele comisiei.

(4) Desemnarea membrilor comisiei are loc cu cel puțin 10 zile înaintea datei de susținere a concursului.”

2. La articolul 17, alineatele (1) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 17. — (1) Candidații declarați admiși în urma verificării actelor profesionale și a activității din ultimii 5 ani de activitate vor susține un interviu în fața comisiei de concurs prevăzute la art. 71, care va urmări verificarea pregătirii profesionale, a capacității de a lua decizii și de a-și asuma răspunderea, rezistența la stres, existența unei conduite morale ireproșabile, precum și alte calități specifice. La interviu participă și un psiholog, care poate pune întrebări candidaților. Interviul este transmis în direct pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii.

.....
(4) Punctajul maxim total ce poate fi atribuit de fiecare membru al comisiei de concurs ca urmare a interviului este de 60 de puncte.”

3. La articolul 17, alineatul (5) se abrogă.

4. La articolul 17, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Punctajul obținut de fiecare candidat la proba interviului este media aritmetică a punctajelor acordate de fiecare dintre membrii comisiei de concurs.”

5. La articolul 18, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Înregistrările se arhivează pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Simona Camelia Marcu**

București, 13 noiembrie 2018.

Nr. 1.044.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

C I R C U L A R Ă**privind rata dobânzii plătite la rezervele minime obligatorii
constituite în dolari SUA începând cu perioada de aplicare
24 octombrie—23 noiembrie 2018**

În baza dispozițiilor art. 5 și art. 8 alin. (3) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

în aplicarea prevederilor art. 15, 16 și 17 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 6/2002 privind regimul rezervelor minime obligatorii, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 48 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României h o t ă r ă ș t e:

Începând cu perioada de aplicare 24 octombrie—23 noiembrie 2018, rata dobânzii plătite la rezervele minime obligatorii constituite în dolari SUA este de 0,10% pe an.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

Mugur Constantin Isărescu

București, 9 noiembrie 2018.

Nr. 27.

★

RECTIFICĂRI

La Hotărârea (revizuire) Curții Europene a Drepturilor Omului din 5 decembrie 2017 în Cauza Toșcuță și alții împotriva României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 13 septembrie 2018, se face următoarea rectificare:

— la mențiunea referitoare la data rămânerii definitive, în loc de: „... *Definitivă 5 martie 2017*” se va citi: „... *Definitivă 5 martie 2018*”.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

